

breiða út vinarbond millum heimsins fólk og lond. Hann minti á, at tað vóru 40 ár, síðani London var vertur fyri olympiada. Og helt hann fram, at býurin hóast frek sár orsakadi av hesum seinasta bardaga var glaður yvir at vera førur fyri at kunna bjóða flokkum av ítróttafólki úr kriggsherjadam londum og eisini øðrum, sum vóru betur sloppin burtur úr bardaganum, vælkomn til hesa vinarsamkomu.

Hinir fimm olympisku ringarnir, sum merkja teir fimm verðinspartarnar.

So við og við vilja vit koma við úrslitunum úr teimum ymsu kappingunum frá olympiadin.

Figgjarlógín á Løgtingi.

Landsstýrið hevur lagt fram figgjarlóg fyri figgjarárið 1949/50. Ein kann siga, at hetta er ein hending, ið verd er at merkiseta í politisku søgu okkara. Vit hava so fingið eina ábyrgdarstjórn. Vit hava fingið eitt grundarlag fyri einum vanligum tingsíði, sum ikki áður hevur verið í politisku gongdini her á landi.

Sjálvandi er at siga, at töluni eru óføra stór, sum tú hoyrir, figgjarlógín snýr seg um. Tey eru risalig í mun til, sum tey áður vóru. Tingsins útreiðslur eru knappliga 7 mill. kr., og inntøkurnar eru settar hareftir.

Men tað var so ikki annað enn vit kundu vænta. Vit eru í einari dyrtíð, og almennar útreiðslur hava verið stórar bæði orsakað av henni, og av tí at Løgtingið hevur átiðið sær skyldur, sum tað ikki fyrr hevði. Útreiðslur og inntøkur eru størri enn 1947, men skal ein siga nakað til atfinningar, so má spurningurin verða settur fram, um tær ikki skuldu verið størri enn tær eru, og um allir inntøkuvegir eru kannaðir til litar. Okkara skattalóg kemur fram í samburði við Løgtingsins figgjarlóg. Fjöldin í landinum heldur, at hon eigur at verða broytt, ella at reglurnar, hon setur verða ikki væl eftiransaðar.

Javnaðarflokkurin hevur havt uppskot til broytingar, og var hetta aftur nert við á Tingi, nú figgjarlógín lá frammi.

Sjálvandi verða altíð ymiskar hugsanir um hvørjar inntøku-

keldur bestar eru at nýta í einum samfelagi. Her kann altíð eitt fruktbart orðaskifti fara fram, um viljin til at vera sakligur er til staðar. Landsstýrið hevur ikki havt langar stundir at umræða seg slíkum broytingum og eftirkanningum viðvíkjandi. Landsstýrismenn greiddu frá, at teir vóru búnir at leita sær útlenska sakkøna hjálp at eftir-kanna okkara skattaviðurskifti, sum kundu geva ráð og leggja grund undir eina modernaða og vælvirkandi skattaloggávu.

Í sambandi við figgjarlóg Løgtingsins fær sjálvandi stýrisskipanin nýggja sínar atfinningar og álop. Hóast tað, so er meirilutin av fólkinum á einum máli um, at stýrisslógín kann vera ein frálík ramma, har innanfyri kann fáast eitt fruktaríkt samarbeiði og úrslit fyri okkara land. Ein skipan, sum fólksins sjálvbjargnishugur ógvuliga væl kann trivast undir. Tað stendur bert á, hvussu arbeiði verður, hvørji máli arbeiði verður móti, og hvørji líkindi givin verða at arbeiða undir. Ein stjórn verður atfunnin, so er síðurn í øllum demokratiskum londum. Men móttøðan eigur at flyta fram sína atfinning við sakligum grundum og viljanum til verunligar og gagnligar bótingar.

Vit vildu ynskt, at figgjarlógín var rúmari — beinanvegin eitt kollveltingaruppskot. Men vit bera í bótufilaka fyri Landsstýrismonnum, at teir hava havt knappa tíð og nógv fyrivarni at taka. Men harfyri sleppa vit ikki málinum úr eygsýni: At yvirtaka, skapa og finna inntøkur, sum bera skulu yvirtøkuna, ganga seigliga og málvist fram til eitt verunligt ræði og við tí stimbra tjóðina til við heidur at teljast millum aðrar tjóðir.

Samferðslan og bygdirnar.

Vit eru komin nú í tann streym, sum langt síðan harðliga hevur ríkið í øllum europeiskum londum: fólkaflýtanin frá landinum, bygdini, til býin, keypstaðin.

Tað er eitt tekin, ið fylgir við menningini og serliga við knappligum uppbyggingum. Men menn gerast varir við, at gerst flytanin ov stór, kann hon verða landinum til trupuleikar og skaða. Peningakreppur og vinnukreppur koma, og tær raka mest býirnar. Virkini falla frá og við fráfallinum fylgir arbeiðisloysi. Eisini verður hitt, at jörðin missir alla arbeiðismegina, og fólkið kemur at sakna ta gróði, sum hon gevur av sær, og sum er ómissilg fyri fólkaheilsuna. Tað er tí klókur politikkur, at stýrismenn gera so fyri útjað-

arar laudsins, at fólkið ikki beinleiðis kennir seg noytt at rýma av bygdini.

Landsins ábyrgdarmenn mugu gera líkindi fyri búseting so lagalig sum gjørligt, og her eru samferðsluviðurskiftini ein hin týðningarmesti tálur í hesum máli: Royna at hava regluligt samband við bý ella keypstað, so bygda-fólkið sleppur til og frá og biliga og lagaliga sleppur av við tær vörur, tey framala.

Í Føroyum verður ofta klagt, at ikki verður helta eftiransað. Oyggjar og stórar bygdir hava einki skipasamband, og trupuleikar, ið av hesum stendst, eru so stórar, at ikki er at liva: fólkið flytur burt.

Tey viðurskifti kunna vera víða, men her kann nevast sunnari partur: Sandoyggjin og Skúoyggjin. »Smiril« siglir á Skálavík, »Dúgván« til Skopunar, men Sands bygd og Skúoyar bygd siggja ikki longur nakað sjófar. Skúoyingar siga, at gamla »Smiril« fingur teir inn hvørja viku, men nýggja »Smiril« siggja teir ikki. Trupult verður hjá teimum at flyta vörur frá og til, og henda umflytanin við bátum og bilum dýrkar vöruna í stórum.

Sjálvsagt kann ikki »Smiril« sigla um alt landið, og Suduroyggjin liggur so fyr, at skal hon hoyra til Føroyar, má hon fáa størstu nýtsluna av einum fari sum »Smirli«. Men ofta er framhildið — eisini av Smirlamonnum sjálvum — at meira kundi fingist burtur úr sigling hansara, um tíðin varð betri nýtt. Hevði hann stórri manning, kundi hann siglt oftari. T. d. kundi hann — íhvussu so er um summarið — tikið Suduroyartúr in í ein dag, komi sudur og norður aftur sama dag. So kundi ein dagur fingist bara til Sandoyinna og Skúoyinna, og so kundi ferðafólkið til Suduroyar sloppið frá tí at ligið umborð í »Smirli« ein heilan, langan dag, ofta í ringum vedri, tí skipið lá inni á øllum småbygdunum á Sandoyinni.

Vónandi kemur »Ternan« fyr seg aftur, og so kanska hon verður ein hjálp at loysa henda samferðsluspurning saman við »Smirli« og teinum fòrum, sum eru á privatum hondum. Spurningurin er týðningarmikil, og menn mugu geva honum ans, so ikki einars av slíkum orsökum okkara útoyggjar og småbygdir avoyðast.

FØROYA

BRUNATRYGGING

Hús - innbúgv - vørur - verða tryggjað.

Dansk Vandrelaugs FÆRØREJSE

I fjor genoptog Dansk Vandrelaug de rejser til Færøerne, som var begyndt før krigen, og jeg har i sommer haft den glæde at være rejseleder for 12 vandrere på en uforglemmelig rejse.

Straks efter ankomsten til Færøerne tog vi til Ejde, hvor hr. købmand Oliver Øster og hans frue, søn og svigerdatter havde beredt os en så hjertelig modtagelse, at vi aldrig vil glemme den. En hjertelig tak skylder vi også fru Flla Poulsen, hr. dr. Rasmussen, fru Kruse, fru Jenny Olsen og fru Elly Joensen, som stillede værelser til rådighed for os.

Da jeg besøgte Ejde i fjor, indhyllede Skættaratindur sig i majestætisk utilnærmelighed, men i år viste fjeldet sig fra sin venlige side, så vi kunne bestige det i strålende sol og stille vej. En stor oplevelse var også en sejltur til Risen, Kællingen, Stakken og Tjørnevig.

Fra Ejde gik rejsen over Solmundefjord til Fugleffjord, hvor den nye, smukke skole var stillet til rådighed for os. Vi takker hr. lagmand Andreas Samuelsen og formanden for kommunen, hr. Poul Christiansen for råd og bistand. En særlig tak skylder vi kommunesekretæren i Fugleffjord, hr. lærer Herluf Berthelsen, som skaffede os båd og bådmandskab til Klaksvig.

I Klaksvig havde hr. værkfører Johan Rasmussen og hr. lærer Thomsen ordnet alt for os på bedste måde med indkvartering på skolen. Sejladen fra Fugleffjord havde været kold og våd, så vi hyggede os dejligt i de opvarmede skolestuer. Vi takker hr. værkfører Rasmussen for den smukke køretur, han førte os ud på og for alt, hvad vi fik at se. Også hr. Asbjørn Joensen takker vi for råd og bistand.

Fra Klaksvig tog vi med postbåden til Viderejde, hvor hr. lærer Ole Dahl tog venligt imod os og var vor udmærkede fører. Vi takker navnlig hr. Dahl for besøget i den gamle røgstue og beder ham bringe vor tak til dens beboere.

I Thorshavn fandt vi husly på realskolen, hvorfor vi takker hr. overlærer Lützen, som også på anden måde var os behjælpelig.

Til slut takker vi alle de Færinger, hvis navne vi ikke kender, som vi kom til at tale med på vore ture, og som med stor venlighed besvarede vore forespørgsler eller forklarede, hvad vi så. Vi vender hjem med stor slæde og uforglemmelige indtryk af Færøerne i sol, regn og